

ESIMENE OSA

1

Juuni 2017

Laps hakkab virisema. Kim istub väga vaikselt ja hoiab hinge kinni. Poisi suigutamine võttis terve õhtu. On reede, lämbe juuniõhtu ja tavaliselt oleks ta selleks ajaks juba sõpradega väljas. Kell on üksteist: ta oleks baaris ja telliks õhtu viimase dringi. Kuid täna on ta liibukates ja T-särgis, tumedad juuksed krunni seotud, kontaktläätsed välja võetud, prillid peas ja diivanilaul pokaal varem välja valatud leiget veini, mida ta pole jõudnud juua.

Ta klõpsib puldist teleriheli vaiksemaks ja kuulatab taas: ongi. Varajased ohumärgid nutust, selline kuiv pahaendeline kägin. Kimile pole väikelapsed kunagi eriti meeldinud. Enda omad meeldisid talle küll, kuid ka siis tundusid laste esimesed eluaastad liiga katsumusrohketes ja loomuvastastena. Esimesest päevast peale, kui mõlemad lapsed suutsid hommikuni magada, on Kim katkestamata unele ehk liigagi suurt rõhku pannud. Tema sai oma lapsed noorelt ning tal olnuks aega ja südames ruumi veel ühekahe jaoks, kuid ta ei suutnud taluda mõtet järjekordsetest unetutest öödest. Aastaid on ta oma und valvsalt kaitsnud – küll unemaskide ja kõrvatroppide, küll padjaspreide ja tohutute purgitäite melatoniinitablettidega, mida üks sõber talle Ühendriikidest toob.

Ja siis, pisut üle aasta tagasi, sai tema teismeline tütar Tallulah lapse. Nüüd on Kim siis 39-aastane vanaema ning jälle vääksub ta majas imik. Liigagi ruttu pärast seda, kui oma lapsed öise nutmise lõpetasid.

Kuigi tütrepoeg sündis kümme aastat enne seda, kui Kim tema tulekuks valmis oleks olnud, on lapselaps peamiselt rõõmu toonud. Ta nimi on Noah ning tal on tumedad juuksed nagu Kimil ja tema kahel lapsel (Kimile ongi ainult tumedapäised beebid meeldinud; blondid tited ajavad talle hirmu nahka). Noah silmavärv vaheldub sõltuvalt valgusest pruuni ja merevaigu-oranži vahel ning tal on ponsakad jalad ja käed, rasvavoldikesed randmete ümber. Noah on varmas naeratama ja naerma ja ennast ise lõbustama, mõnikord koguni pool tundi jutti. Kim hoiab last, kui Tallulah ülikoolis käib, ja mõnikord tabab teda paanikahoop kõhtu, kui ta adub, et pole juba mitu minutit kuulnud last häält tegemas. Siis ruttab ta beebi söögitooli või kiigetooli või diivani-nurga juurde, et kontrollida, kas Noah on ikka elus, kuid leiab ta sügavalt mõttessevajununa riidest raamatu lehti pööramas.

Noah on unistaja, aga magada talle ei meeldi, mis tekitab Kimile muidugi üksjagu tuska.

Praegu elavad Noah ja Tallulah Kimi juures – nagu ka Noah' isa Zach. Noah magab nende vahel Tallulah' kaheinimesevoodis ning Kim topib kõrvatropid kõrva ja mängitab nutitefonist valget müra. Enamasti on see unetu Noah' öise kakofoonia vastu ka aidanud.

Täna õhtul läksid Zach ja Tallulah aga niinimetatud kohtingu-õhtule, mis kõlab kahe üheksateistaastase kohta veidralt keskealisenä. Nad suundusid samasse pubisse, kus Kim oleks tänase õhtu veetnud. Kui nad minema hakkasid, pistis Kim Zachile kahekümneaelase rahatähe pihku ja soovis head lõbutsemist. See on esimene kord, kui noored on pärast Noah' sündi koos välja läinud. Tallulah' raseduse ajal läksid nad lahku, aga tulid ligi poole aasta eest uuesti kokku ja Zach vandus, et temast saab maailma parim paps. Seni on ta sõna pidanud.

Noah nutab nüüd täiest kõrist. Kim ohkab ja tõuseb püsti.

Samal hetkel sumiseb telefonis sõnumiteavitus. Ta klõpsab ja loeb: *Emps, siin on mõned kursakaaslased ja nad kutsusid meid enda poole. Ainult tunniks või nii. Kas tohib? :)*

Kui Kim juba vastust trükib, saabub järgmine: *Kas Noah'ga on OK?*

Noah'ga on kõik korras, tipib Kim telefoni. Tõeline kullatükk. Minge lõbutsege. Jääge nii kauaks kui tahate. Kallis oled.

Kim läheb ülemisele korrusele Noah' hälli juurde, pahur välja-vaatest veel üks tunnike kiigutada ja rahustada ja ohata ja pimedas sosistada, saatjaks mahedas jaaniöötaevas rippuv kuu, ümber päevavalguse kahvatud riismed, ja maja kriiksub tühjalt, sellal kui teised pubis istuvad. Aga kui ta lapsele läheneb, tabab kuuvalgus poisi põsekumerust ning Kim näeb põnni silmi teda nähes särama löövat ja hinge kergendusest kinni jäävat, et keegi lõpuks tuli, ja käekesi tema poole sirutuvat.

Kim võtab lapse hällist, surub oma rinna vastu ja ütleb: „Kes see siis pahandab, pisipoiss, kes see joriseb?“, ning ta süda paisub ja tõmbub kokku, kui ta taipab, et see poiss on osa temast ja armastab oma vanaema ja et ta ei nõua oma ema, vaid on rahul, kui ööpimeduses tuleb teda rahustama just *vanaema*.

Kim viib lapse elutuppa ja sätib ta sülele istuma. Ta annab Noah'le teleripuldi mängimiseks, sest poisile meeldib nuppe vajutada, aga näeb siis, et põnn on mänguks liiga väsinud ja tahaks magada. Kui laps süles juba raskeks muutub, teab Kim, et peaks ta tagasi hälli viima, nagu hea unekord ja kombed ette näevad, aga nüüd on ka Kim juba liiga väsinud ja silmalaud rasked. Niisiis tõmbab ta diivanilt sõba üle põlvede, sätib diivanipadja pea alla ning tema ja Noah vajuvad vaikselt rahulikku unne.

Kim virgub võpatades mitu tundi hiljem. Lühike jaaniöö on peaaegu läbi ja taevas elutoa akna taga sätendab palava hommiku-päikese esimestest nooltest. Ta sirutab kaela, mispeale kõik lihased kriiskama pistavad. Noah magab alles sügavalt ja Kim nihutab teda pisut, et telefon kätte saada. Kell on neli kakskümmend hommikul.

Kim tunneb väikest pahameeletorget. Ta mäletab, et lubas Tallulah'l nii kauaks välja jääda kui hing ihkab, aga ikkagi on see liig. Ta valib Tallulah' numbri ja helistab. Kõne läheb kõneposti, seega helistab ta Zachile. Seegi läheb kõneposti.

Aga võib-olla tulid nad öösel koju, nägid Noah't tema süles

magamas ja otsustasid, et olekski mõnus üks kord voodis laiutada? Ta kujutleb, kuidas nad elutoa ukse vahelt kiikasid ja kingi jalast võtsid, kikiarvul ülakorrusele hiilisid ja tühja voodisse hüppasid, käed-jalad vaheliti ja joobnult suudeldes.

Aeglaselt ja ettevaatlikult surub ta Noah' endale keha vastu ja tõuseb püsti. Ta ronib trepist üles ja läheb Tallulah' toa uksele. Uks on pärani lahti, nagu see temast õhtul kell üksteist oli jäänud, kui ta tuli Noah't rahustama. Kim langetab poisi õrnalt hälli ja imekombel ei hakkagi laps nihelema. Siis istub ta Tallulah' voodiservale ja valib uuesti tütre numbri, kuid seegi kõne läheb kõneposti. Ta helistab Zachile. Jälle kõneposti. Sellist pingpongi jätkab ta veel tunnikese. Päike on nüüd suures kõrges ja hommik käes, aga võõrastele helistamiseks on veel liiga vara. Niisiis teeb Kim omale kohvi ja löikab viilaka taluleiba, mille ta Tallulah'le alati nädalavahetuseks ostab, ning määrib sellele võid ja mett, mida ostab sama tänava mesinikult otse tema ukselävelt, ja ootab ja ootab, et see päev juba algaks.

2

August 2018

„Härra Gray! Tere tulemast!“

Sophie näeb hõbedapäist meest piki puittahveldisega koridori nende suunas tüürimas. Ta on juba käe välja sirutanud, kuigi ligi kolm meetrit on veel tulla.

Lõpuks jõuab mees Shaunini ja krahmab soojalt ta käest, mässides selle mõlema kämbla vahele, justkui oleks Shaun väike laps, kelle külm käsi vajab soojendamist.

Seejärel pöördub ta Sophie poole ja ütleb: „Proua Gray! Rõõm teiega viimaks tutvuda!“

„Vabandust, tegelikult on mu nimi preili Beck,“ vastab too.

„Aa, jaa, muidugi. Rumal minust. Ma ei teadnud. Preili Beck. Peter Doody, tegevjuht.“

Peter Doody särab Sophiele naeratada. Ta hambad on varastes kuuekümnendates mehe kohta ebaloomulikult valged. „Ja kuuldavasti olete romaanikirjanik?“

Sophie noogutab.

„Milliseid raamatuid te kirjutate?“

„Detektiivromaane,“ vastab naine.

„Detektiivromaane! Vaata aga vaata! Siin Maypole House’is leiate kindlasti mõndagi inspireerivat. Meiega teil juba igav ei hakka. Vaadake ainult, et nimed ära muudate!“ Ta naerab valjult oma teravmeelsuse peale. „Kuhu te parkisite?“ küsib ta siis Shaunilt ja osutab suurte paraaduste tagusele sissesõiduteele.

„Oi,“ ütleb Shaun, „sinnasamma, kus teiegi. Loodan, et sobib?“ „Sobib-sobib.“ Juhataja kiikab üle Shauni õla. „Ja kus siis pisikesed on?“

„Ema juures Londonis.“

„Ahhaa, muidugi.“

Sophie ja Shaun järgnevad Peter Doodyle, lohistades kohvleid mööda kolme pikka koridori, mis eeskojast laiali hargnevad. Nad trügivad läbi topeltuste vana maja uusehitisega ühendavasse klaastunnelisse, kärutavad kohvrid uue tiiva uuest välja ning mööda käänulist jalgrada väikese viktoriaanliku majakese juurde. Maja ümbritsevad roosipõõsad, mis iga hetk hilissuviselt õide on puhkemas, kohe selle taga algab aga mets.

Peter võtab taskust pundi võtmeid ja eemaldab neist mõned vasekarva rõnga küljest. Sophie on seda maamaja korra varemgi näinud, aga tookord elas seal eelmine direktor ning seda täitsid tema mööbliesemed ja paberipahn ja koerad ja fotod. Peter teeb ukse lahti ning nad astuvad tema kannul tagumisse kivipõrandaga esikusse. Kummikud on läinud, nagu ka nagis rippuvad vahariidest joped ja koerarihmad. Siin valitseb bensiinine-suutsune lõhn ja põrandalaudade vahelt tõusev tuuletõmme, mis tekitab isegi pika palava suve kuumimal ajal veidralt talvise tunde.

Maypole House asub maalilises Upfield Commoni külas Surrey mägedes. Kunagi oli see küla mõisahooned, kuni kaksikümne aastat tagasi ostis selle ära Magneta-nimeline firma, kellele kuulub kooli- ja ülikoolihooneid üle maailma, ning muutis selle ühiselamuga erakooliks 16–19-aastastele, kes põhikooli ja gümnaasiumi lõpueksamitest esimesel katsel läbi on kukkunud. Põhimõtteliselt on tegu läbikukkujate kooliga. Ja Sophie kallim Shaun on selle uus direktor.

„Palun,“ kukutab Peter võtmed Shaunile pihku. „Olge lahked. Millal teie ülejäänud asjad kohale jõuavad?“

„Kell kolm,“ vastab Shaun.

Peter heidab pilgu nutikellale: „Noo, siis paistab, et teil on parajasti aega pubis lõunal käia. Mina maksan!“

„Oo.“ Shaun vaatab Sophie poole „Ee, me võtsime tegelikult lõuna kaasa.“ Ta osutab riidest kotile jalge ees põrandal. „Aga aitäh pakkumast.“

Peterit ei näi see häirivat. „Noh, igatahes teadke, et kohalik publi on suurepärane. Luik ja Pardid nimeks, teisel pool külaplatsi. Seal pakutakse sellist Vahemere, Lähis-Ida *meze* ja Hispaania *tapas*’e

tüüpi menüüd. Nende kalmaarihautis viib keele alla. Ja veinikelder on esmaklassiline. Pubi juhataja teeb teile allahindlust, kui ütlete, kes te olete.“

Peter vaatab uuesti kella: „Noh, igatahes. Lasen teil end sisse seada. Kõik koodid on siin: seda läheb vaja, et mööbliauto sisse lasta, ja see on välisukse oma. Siseuksed avanevad uksekaardiga.“ Ta ulatab kummalegi kaelapaela. „Ja homme hommikul tulen meie esimeseks tööpäevaks tagasi. Muide, võib juhtuda, et näete küla peal mõnd veidrast riietuses inimest; siin on terve nädala peetud majutusega suvekursust, mingi *Glee* laululaager. Täna on viimane päev, homme lähevad minema, ja perenaine Kerryanne Mulligan – usutavasti kohtusite temaga juba eelmisel nädalal?“ Shaun noogutab.

„Tema hoolitseb rühma eest, nii et teie ei pea noorte pärast muretsema. Ja see ongi vist kõik. Kuigi oot ...“ Ta läheb külmkapi juurde ja avab selle ukse. „Väike tervituskink Magnetalt.“ Tühjas külmikus seisab üksik pudel odavat šampanjat. Juhataja sulgeb ukse, pistab käed siniste puuvillaste pükste taskutesse ja võtab need siis uuesti välja, et neil kätt suruda.

Ja siis on ta läinud ning Shaun ja Sophie oma uues kodus esimest korda üksi. Nad vaatavad teineteisele otsa, siis ringi ning vahetavad taas pilke. Sophie kummardub riidekoti kohale ja võtab sealt kaks veiniklaasi, mille ta oli hommikul kaasa pakkinud, kui nad valmistusid Shauni Lewishami kodust lahkuma. Ta harutab need siidpaberist lahti, asetab köögi tööpinnale, teeb külmkapi lahti ja haarab pudeli.

Siis võtab ta Shauni väljasirutatud käest kinni ja mees juhib ta aeda. Aed paikneb maja lääneküljel ja on sellel kellaajal varjus, aga siiski piisavalt soe, et siin varrukateta istuda.

Seni kui Shaun šampanjapudeli lahti korgib ja neil klaasid täis valab, laseb Sophie pilgul ümbrust uurida: tagaaeda piiravad roosipõõsad ning puust aiavärvast pääseb sametrohelisse salusse, mille latvade vahelt voogab puudevahelistele murulappidele kullakarvaline keskpäevapäike. Sophie kuuleb okstel säutsuvaid linde. Ta kuuleb veiniklaasides kihisevaid šampanjamulle. Ta kuuleb

omaenda hingetõmbeid, verd soontest meelegahtadesse kohise-
mas. Ta märkab, et Shaun teda vaatab.

„Aitäh,“ ütleb mees. „Suur aitäh.“

„Mille eest!“

„Tead küll, mille eest.“ Ta võtab naise käe pihku. „Kui palju sa
pidid ohvriks tooma, et minuga siin olla. Ma ei vääri sind. Tõesti
ei vääri.“

„Väärid küll. Ma olen ju see lõdva püksikummi lohutuskepp,
mäletad?“

Nad naeratavad teineteisele irooniliselt. See on üks paljudest
ebameeldivatest asjadest, mida Shauni eksabikaasa Pippa oli
Sophie kohta öelnud, kui temast esmakordselt teada sai. Lisaks:
„Ta näeb palju vanem välja kui kolmekümneneljäne“ ja „Tal on
veidralt lame tagumik“.

„Noh, mis sa ka poleks, oled sa parim. Ja ma armastan sind.“
Shaun suudleb kõvasti ta sõrmelukke ja laseb siis ta kätest lahti,
et Sophie saaks veiniklaasi võtta.

„Ilus, kas pole?“ ütleb Sophie unistavalt, vaadates tagavärava ja
metsa poole. „Kuhu see tee viib?“

„Pole aimugi,“ vastab mees. „Äkki peaksid pärast lõunat uudis-
tama minema?“

„Jah,“ nõustub Sophie, „võib-olla lähengi.“

*

Shauni ja Sophie suhe on kestnud kõigest kuus kuud. Nad
tutvusid, kui Sophie käis Shauni koolis kirjanduse riigieksami
valinud õpilastele raamatute kirjutamisest ja kirjastamisest loengut
pidamas. Tänuäheks kutsus Shaun ta lõunale ja esialgu tundis
Sophie end ebakindlalt, justkui oleks ta midagi valesti teinud:
vanema meesõpetajaga üksi jäämise ja millegi valesti tegemise seos
oli nii sügavalt alateadvusesse juurdunud, et ta ei suutnud seda
eirata. Kuid siis märkas ta, et sellel mehel on väga tumedat värvi
pruunid, peaaegu mustad silmad, et tal on laiad õlad ja imeliselt
soe südamlilik naer, pehme suu ja sõrmuseta sõrmusesõrm – ning

taipas siis, et mees flirdib temaga. Järgmisel päeval oli ta postkastis e-kiri Shauni erakontolt, kus too Sophiet ettekande eest tänas ja küsis, kas ta tahaks seda uut Korea söögikohta proovida, millest nad olid eelmisel päeval vestelnud, näiteks reede õhtul, ja Sophie oli mõelnud, et pole kunagi neljakümneandates mehega kohtamas käinud, nagu ka mitte mehega, kes tööle lipsu kannaks. Et tegelikult pole ta tervelt viis aastat üldse kohtamas käinud ja see Korea restoran kõlab ahvatlevalt, nii et miks ka mitte.

Esimesel kohtingul rääkis Shaun, et lahkub semestri lõpus Lewishami suuruselt teisest koolist, kus ta oli töötanud lõpuklassi klassijuhatajana, ning hakkab ühe Surrey mägede eragümnaasiumi direktoriks. Mitte et ta oleks tahtnud erasektorisse suunduda või mahagonist kabinetis töötada, vaid kuna tema eksabikaasa Pippa oli otsustanud nende kaksikud ühest täiesti korralikust riigikoolist, kus nad olid juba kolm aastat õppinud, kallise erakooli üle viia, ja nõudis, et mees vähemalt poole õppemaksust enda kanda võtaks.

Alguses ei jõudnud selle uudise tegelikud tagajärjed Sophiele kohale. Märts pudenes aprilliks, aprill maiks ja mai juuniks ning tema ja Shaun muutusid üha lähedasemateks, nende elud põimusid üha tihedamalt. Siis kohtus Sophie Shauni kaksikutega, kes lubasid tal end voodisse panna ja unejuttu lugeda ja juukseid kammida. Ning siis oli suvevaheaeg käes ja nad veetsid Shauniga järjest rohkem aega koos. Ühel õhtul, kui nad Thamesi-vaatega katuseterrassil kokteile jõid, tegi Shaun ettepaneku: „Tule minuga. Tule minuga Maypole House’i kaasa.“

Sophie instinktiivne reaktsioon oli öelda ei. Ei-ei-ei-ei-ei. Ta oli londonlanna. Sõltumatu. Isikliku karjääriga. Seltsieluga. Tema pere elas samuti Londonis. Aga kui juulist sai august, Shauni lahkumine aina lähenes ja nende elukorraldus näis paigast loksuvat, muutis Sophie oma seisukohta. Vahest, mõtles ta, oleks tore maal elada. Vahest saaks ta siis paremini tööle keskenduda, kui linnaelu tähelepanu kõrvale ei juhi. Vahest naudiks ta direktoriproua staatust, nii eraldatud paiga esimese leedi mainet. Ta käis Shauniga kooli külastamas, jalutas maamajas ringi, tundis jalge-

aluste terrakotaplaatide sooja kindlust ning tagauksest hoovavat kibuvitsaõite, värskelt niidetud muru ja päikesesooja jasmiini joovastavat aroomi. Ta nägi esikuakna all täpselt õige suurusega ruumi, et sinna mahuks kirjutuslaud vaatega üle koolihoovi. Sophie mõtles, et on kolmekümneneljane, peagi kolmekümneviiene. Ma olen juba kaua aega üksi olnud. Äkki tuleks see napakas vemp ära teha? Niisiis ütles ta jah.

Tema ja Shaun võtsid Londoni viimaste nädalate igast minutist viimast. Nad istusid Lóuna-Londonis igal kohvikuterrassil, sõid kõiksugu tundmatute rahvusköökide roogi, vaatasid mitmekordsetes autohotellides filme, uitasid improviseeritud toidulaatadel, pidasid pargis piknikuid, taustaks *grime*-muusika, sireenid ja diiselmootorid. Nad puhkasid kümme päeva Mallorcal Palma kesklinnas ühes lahedas Airbnb korteris, kust avanes vaade üle jahisadama. Nad veetsid nädalavahetusi koos Shauniga lastega ja viisid nad Thamesi lõunakaldale purskkaevude vahele jooksma, vabaõhulõunatele Giraffe'i ja Wahaca Mehhiko restorani, Tate Moderni kunstigaleriisse ning kuningliku Kensingtoni pargi mänguväljakule.

Ja siis oli Sophie oma New Crossi kahetoalise korteri tuttavale üürinud, trennisaali liikmekaardi tühistanud, teisipäevaõhtused kirjanikega kohtumised ära jätnud, mõned kastid pakkinud ja Shauniga siia pärapõrgusse pöörutanud.

Ning nüüd, kui päike särab läbi kõrguvate puulatvade, piserdades valguslaike tema tumedale kleidile ja maapinnale ta jalge all, hakkab Sophie tundma õnnealgeid; aimust, et pragmaatilistest kaalutlustest sündinud otsus võis tegelikult olla saatuse käe mustkunstniku kepiviibutus; et nad olidki mõeldud siin olema; et see tuleb talle ja neile mõlemale kasuks.

Shaun viib lõunasööginõud kööki. Sophie kuuleb, kuidas kraanivesi jooksma hakkab ja taldrikud keraamilises kraanikausis kolksuvad.

„Lähen jalutama!“ hõikab ta Shaunile lahtisest aknast.

Kui Sophie tagahoovist väljub ja pöördub aiavärava riivi sulgema,

püüab ta pilku miski, mis on puitaiale naelutatud. Papitükk, pealt-näha pappkastist rebitud.

Markeriga sirgeldatud, juures alla suunatud nool, ütleb silt: „Kaeva siit“.

Ta jääb seda viivuks imestunult pörnitsema. Võib-olla on see siia jäänud aardejahilt, peomängult või meeskonnatöö koolituselt tolle laululaagri raames, mis täna pidi lõppema? Võib-olla tähistab see ajakapslit, mõtleb ta.

Aga siis vilksatab tal midagi mõttes. Ehmatav *déjà-vu*. Selge mälestus samasugusest asjast: aia külge naelutatud pappsildist. Markeriga kirjutatud sõnadest „Kaeva siit“. Alla suunatud noolest. Ta on seda varemgi näinud. Aga ta ei suudaks surma ähvarduselgi meenutada, kus.

3

Juuni 2017

Zachi ema on Kimist vanem. Zach on ta noorim laps ja neli on tal neid veel, kõik tüdrukud ja Zachist tunduvalt vanemad. Ta nimi on Megs. Megs avab Kimile ukse kaitsevärvi šortsides ja avaras rohelises linasest riidest topis, päikseprillid pea peal ja päikese-põletuse punane laik ninaseljal.

„Kim,“ tervitab ta, pöördub siis kohe Noah't vaatama ja naeratab talle säravalt. „No tere, musirull,“ ütleb ta, kudistab titat lõua alt ja heidab pilgu Kimile. „Kõik korras?“

„Ega sa noori pole näinud?“ küsib Kim, toetades Noah kaksiratsa teisele puusale. Siia jalutas ta lapsekäruga, täna on palav päev ja Noah raske.

„Tallulah't või? Ja Zachi?“

„Jah.“ Ta vahetab jälle Noah' asendit.

„Ei, nad on ju sinu pool, või mis?“

„Ei. Nad läksid eile õhtul pubisse, aga pole endast siiani märku andnud ja telefonile ka ei vasta. Arvasin, et äkki tulid sinu poole öömajale.“

„Ei, kullake, ei. Ainult mina ja Simon oleme. Kas tahad tuppä tulla? Me olime just aias. Võime proovida neile helistada, kui tahad.“ Megsi tagaaias langetab Kim Noah' murule lükatava plastlelu kõrvale ning Noah üritab end selle najal püsti ajada. Megs võtab mobiili ja vajutab poja numbri kiirvalimisklahvi. Megsi abikaasa Simon noogutab Kimile napilt tervituseks ja süveneb uuesti ajalehe lugemisse. Kimil on alati olnud kahtlane tunne, et Simon peab teda ligitõmbavaks ja viisakusetu käitumine on lihtsalt tema viis Kimi tekitatud ebamugavustundega toime tulla.

Megs kortsutab kulmu ja lõpetab kõne. „Otsse kõneposti läks,“ kurdab ta. „Las ma helistan Nickile.“

Kim heidab talle küsiva pilgu.

„Tead küll, too Partide baarimees. Üks hetk.“ Ta toksib oma siniste geelküntega mobiiliekraani. „Nick, kuule, siin Megs. Kuidas läheb? Kuidas mammi elab? Tore. Tore. Kuule, kas sa eile õhtul tööl olid? Ega sa juhuslikult Zach'i näinud?“ Kim vaatab pealt, kuidas Megs ohtralt noogutab ja kuulamishäältsusi teeb. Ta tõmbab Noah' peost viimasel hetkel mullakamaka, kui too hakkab seda suhu toppima, ja ootab kannatlikult.

Lõpuks saab Kimi kõne läbi. „Selgub, et Zach ja Tallulah läksid pärast pubi edasi kellegi poole, keda Tallulah ülikoolist tundis.“

„Jah, seda ma tean. Aga kes see võis olla?“

„Keegi Scarlett ja paar nägu veel. Nick arvas, et nad pidid külast välja minema, sest nad läksid autoga.“

„Scarlett?“

„Jah. Nick ütles, et see oli üks neist Maypole'i erakooli rikaste võsukestest.“ Kim noogutab. Ta pole kunagi kuulnud, et Tallulah oleks mõnd Scarlettit maininud. Aga samas ei meeldigi tütrele temaga ülikooliasju arutada. Kui ta kodus on, keerlevad kõik jutud praktiliselt ainult Noah' ümber.

„Veel midagi?“ küsib ta ja võtab Noah' süle.

„Muud ta kahjuks ei öelnud.“ Megs naeratab Noah'le ja sirutab käed tema poole, aga poiss tõmbub tihedamalt Kimi kaissu ja Kim näeb Megsi naeratust kuhtuvat. „Kas me peaksime sinu arust muretsema?“

Kim kehitab õlgu. „Ma tõesti ei tea.“

„Kas oled Tallulah' sõbrannadele ka helistanud?“

„Mul pole nende numbreid. Need on kõik tema telefonis.“ Megs ohkab ja vajub tagasi toolile. „Veider,“ ütleb ta. „Kui last poleks, siis arvaksin, et nad magavad lihtsalt kusagil peatäit välja, üks ole. Nii noored ka, ja paha mõeldagi, mida ma ise selles vanuses korda saatsin. Aga nad on mõlemad Noah'le nii pühendunud, kas pole. Tundub lihtsalt natuke ...“

„Ma tean,“ noogutab Kim. „Tundub jah.“

Kim soovib, et nad Megsiga oleksid lähedasemad, aga Megs pole kunagi paistnud Zachi ja Tallulah' suhtesse uskuvat, ning pärast Noah' sünni tõmbus ta mõneks ajaks sootuks tagaplaanile, käis vaevalt Noah't vaatamas ja käitus siis ka nagu võõristav tädi. Nii magas ta Noah'ga tutvumise hetke maha, sest laps tunneb ta küll ära, aga ei pea teda oluliseks.

„Igatahes,“ ütleb Kim, „lähen uurin, kes see Scarlett selline on. Vaatan, mis mul õnnestub välja kaevata. Aga loodetavasti ei lähe seda vajagi. Loodetavasti on nad juba selleks ajaks tagasi, kui koju jõuan, ja ootavad, kõrvad lidus.“

Megs muigab. „Tead sa mis,“ ütleb ta rõõmsalt sellisel toonil, mis annab mõista, et tegelikult tahaks ta lihtsalt aias päikese käes edasi mõnuleda ja tal pole muretsemiseks tuju. „Võin kasvõi pea panti panna, et täpselt nii see on.“

Tallulah' toas sorib Kim tütre koolikoti läbi. Tallulah tudeerib sotsiaalteadusi, et sotsiaaltöötajaks saada. Suurem osa õppetööst tehakse kodus, õppehoones kohapeal tuleb tal käia ainult kolm korda nädalas. Kim jälgib mõnikord elutoa aknast, kuidas tema rõõsa näoga lapsuke bussipeatuses seisab, tüüpilised tudengiriided seljas, juuksed hobusepatsi kammitud, õpimapp rinnale surutud. Keegi ei oskaks arvata, et tal on endalgi laps kodus, sest ta näeb nii noor välja.

Kim leiab kotist loenguplaani ja lehitseb seda. Tabeleid täidab Tallulah' tihe, tükati varesejalgne käekiri – alguses oli ta vasakukäeline, aga sundis end õppima parema käega kirjutama, et algklassides teiste sekka sulanduda. Telefoninumbreid pole mõtet otsida, keegi ei pane neid ju tänapäeval kirja, aga vahest märkaks ta Scarlettit kursuse nimekirjas või muul taolisel paberil.

Ja seal see ongi: loenguplaani tagakaane siseküljele kleebitud ja kokku volditud paber: „Tudengi kontaktisikud“. Kim kammib selle pilguga kiirelt läbi ja ta sõrm jääb pidama real, kus seisab „Scarlett Jacques: tudengiürituste planeerimiskomisjon“. Kõrval seisab ka tema meiliaadress ja Kim hakkab kohe sõnumit koostama:

Scarlett. Siin Tallulah Murray ema Kim. Tallulah läks eile õhtul välja, aga pole siiani koju tulnud ega vasta telefonile. Ega sina juhuslikult tea, kus ta on? Üks sõber mainis, et ta oli kellegi Scarletti seltsis. Palun helista mulle sellel numbril esimesel võimalusel tagasi. Aitäh.

Ta vajutab saada-nuppu, laseb õhu kopsudest välja ja langetab mobiili põlvedele. Alumisel korrusel klõpsab välisuks kinni. Kell on kaks päraslõunal. Ilmselt jõudis poeg Ryan töölt koju. Ta töötab laupäeviti kohalikus toidupoes, et koguda raha suureks puhkusereisiks Rhodosele, kuhu ta plaanib sõpradega augustis sõita – oma esimesele välisreisile ilma emata.

„Kas nad on tagasi?“ hõikab poiss trepimademelt üles.

„Eip!“ hüüab Kim vastu.

Ta kuuleb, kuidas poeg võtmed esikulauale kukutab, jalatsid välisukse juurde hunnikusse viskab ja siis trepist üles trambib. „Tõsiselt?“ küsib ta. „On nad helistanud?“

„Ei. Mitte sõnakestki.“

Kim jutustab, kuidas Megs Pubi-Nickile helistas ning Scarletti-nimelisest tüdrukust, kui ta telefon heliseb ja ekraanil kuvatakse tundmatu number. „Halloo?“

„Oi, tere, kas Lula ema kuuleb?“

„Jah, tere, Kim kuuleb.“

„Tere! Scarlett siin. Sain just teie meili kätte.“

Kimi süda hakkab valulikult taguma ja puperdama. „Aa, Scarlett. Aitäh helistamast. Ma lihtsalt mõtlesin ...“

Scarlett pistab vahele: „Nad olid minu pool küll ja läksid umbes kolme paiku öösel minema. Muud ma teile öelda ei oska.“

Kim pilgutab silmi ja ta pea vajub kergelt kuklasse. „Ja olid nad ... kas nad ... ütlesid, kuhu nad lähevad?“

„Nad kavatsesid taksoga koju sõita.“

Kimile ei meeldi Scarletti hääl. Tal on see hakitud, külm kõnemaneeer, millega räägitakse baldahhiinvooditest ja boheemlikest erakoolidest ja kruusatatud sissesõiduteedest. Aga sellest

häälest kostub ka huvipuudus, justkui oleks Kimiga suhtlemine talle kuidagi seisusevastane.

„Ja kas nendega oli kõik korras? Tähendab, kas nad jõid palju?“
„Vist jah. Lulal läks süda pahaks. Sellepärast nad ära läksidki.“

„Ta oksendas?“

„Jah.“

Kim kujutleb oma nääpsukest heasüdamlikku tütart lillepeenra kohal kookus ja ta süda jõnksatab rinnus.

„Ja kas sa nägid neid? Kui nad taksoesse istusid?“

„Ei, nad läksid lihtsalt minema ja oligi kõik.“

„Ja ... vabandust, et ma küsin, aga kus sa elad, Scarlett? Lihtsalt et saaksin taksofirmadest järele küsida?“

„Dark Place’is,“ vastab teine, „Upley Foldi lähedal.“

„Ja majanumber?“

„Majal polegi numbrit. Ainult nimi. Dark Place. Upley Foldi lähedal.“

„Ahah,“ ütleb Kim ja tõmbab kaks ringi ümber sõnade, mille on paberile kirjutanud. „Hästi. Aitäh. Ja palun helista mulle tagasi, kui kumbki neist sinuga ühendust võtab. Tähendab, ma ei tea, kui hästi sa Tallulah’t tunnend ...“

„Mitte eriti,“ löikab Scarlett vahele.

„Jajah, noh, ta pole seda tüüpi, kes lihtsalt ära kaoks ja koju ei tuleks. Tal on väike laps ka, kas tead.“

Teisel pool jääb hetkeks vaikseks. Siis ütleb Scarlett: „Ei, seda ma ei teadnud.“

Kim raputab korraks pead, taipamata, kuidas Zach ja Tallulah võisid terve öö selle tüdrukuga koos veeta, ilma et oleksid Noah’t maininud. „Nii on. Tema ja Zach on lapsevanemad. Neil on üheaastane poeg. Nii et see, kui nad koju ei ilmu, on päris tõsine asi.“

Teisel pool vaikitakse jälle ja viimaks ütleb Scarlett: „Ahah, noh, selge.“

Kim kordab: „Helista, kui midagi kuuled, eks.“

„Jah,“ vastab Scarlett, „ikka. Head aega,“ ning lõpetab kõne.

Kim jõllitab hetke telefoni. Siis tõstab ta pilgu Ryanile, kes on jutuajamist huviga pealt vaadanud.

„Imelik,“ ütleb Kim. Ta jutustab kõne sisu pojale ümber.

„Kas peaksime sinna sõitma?“ pakub Ryan välja. „Tema poole.“
„Scarletti poole või?“

„Jah,“ ütleb Ryan. „Sõidame Dark Place'i.“